způsoben změnou právního názoru co do nabývání domovského práva podle § 10 zák. čl. XXII:1886 ipso facto po případě výslovným přijetím do svazku obce.

Proto nemůže nss posouditi, byl-li tu ve směru uvedeném shora ad 2. přípustný důvod pro obnovu řízení; nezbývá tudíž, než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, ježto přes nezákonnost důvodu druhého, mohlo by nař. rozhodnutí zásadně býti platně opřeno o důvod ad 2., kdyby ovšem důvod ten byl po právu. Zda tomu tak jest, nemůže však nss, jak již uvedeno, pro shora zmíněný nedostatek v odůvodnění nař. rozhodnutí posouditi.

Č. 10.731.

Zaměstnanci veřejní: * Předpis § 52 vl. nař. č. 96/30 neupravuje otázku, jakým způsobem jest určiti dobu rozhodnou pro stanovení nové pensijní základny ve smyslu zákona č. 70/30 a vl. nař. č. 96/30.

(Nález ze dne 25. září 1933 č. 7727/31.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.456/33, 10.484/33.

Věc: Karel V. v T. proti ministerstvu spravedlnosti o výměru odpočivných požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dekretem okr. soudu ve V. ze 3. dubna 1919 byl st-l, kancelista, zpraven, že jej presidium vrch. soudu zem. v Brně výnosem z 22. března 1919 dalo na jeho žádost na trvalý odpočinek, a že se mu výslužné ve shodě se zem. fin. ředitelstvím ustanovuje podle čítatelné doby služební přes 38 let obnášející.

Výměrem z 18. září 1930 vyměřilo presidium vrch. soudu v Brně se souhlasem zem. fin. ředitelství tamtéž st-li od 1. ledna 1930 vzhledem k pensijní základně 12.600 Kč podle služného platové stupnice 7 c podle § 2 vl. nař. č. 96/30 výslužné 12.600 Kč přídavek podle § 6 zák. č. 70/30 2.385 Kč 60 h na dobu, pokud bude lze přihlížeti ke st-lově manželce.

Proti tomuto výměru podal st-l odvolání, jímž se domáhal zvýšení vyměřeného odpočivného, předloživ zároveň služební dekrety, vykazující jeho celkovou služební dobu 38 let a 7 měsíců. Při tom uvedl, že mu nebyla plně hodnocena služba vojenská a četnická, a poukazuje na ustanovení § 50 vl. nař. č. 96/30 o určení započítatelné doby tvrdil, že je předpis ten v rozporu s § 1 zák. č. 70/30, podle něhož musí býti odpočivné požitky tak upraveny, jako by byly bývaly určeny při přeložení do výslužby za účinnosti plat. zák.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl odvolání to s odůvodněním, že min. může zkoumati odvolání pouze v tom směru, zda rozhodnutí, proti němuž odvolání čelí, odpovídá stavu věci a platným předpisům. Pensijní základna, jejímž určením cítí se st-l dotčen, byla stanovena ve shodě s ustanovením §§ 2 a 50 vl. nař. č. 96/30, jež dovoluje, aby pro stanovení pensijní základny byla hodnocena pouze doba v úřednickém poměru, v němž se pensijní základna určuje, ztrávená a do postupu hodnotitelná (10 roků 4 měsíce a 1 den), a dále dva roky z vojenské služby,

nařízením č. 18/1914 ř. z. pro postup započtené. Cit. vl. nař., vydané na základě zmocnění daného § 5 zák. č. 70/30 v mezích onoho zmocnění a řádně vyhlášené, jest závazným právním předpisem, a že se proto nelze zabývati — ostatně nicotnými — námitkami odvolání, tvrdícími, že vl. nař. ono jest v rozporu s ustanovením § 1 cit. zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které uvažoval nss takto:

Stížnost považuje nař. rozhodnutí za nezákonné proto, že přehlédlo při stanovení nové pensijní základny předpis § 52 vl. nař. č. 96/30. Předpis ten zachovává prý svým zněním práva, jichž ten který pensista nabyl z pravoplatného aktu o svém pensionování. Podle dekretu okr. soudu ve V. ze 3. dubna 1919 byla pro výměru dosavadních odpočivných požitků st-lových vzata za základ služební doba přes 38 let. Tato doba zůstává zák. č. 70/30 a vl. nař. č. 96/30 nedotčena a tvoří prý nabyté právo st-lovo, k němuž měl žal. úřad přihlédnouti.

Nss neuznal výtku tu důvodnou.

Jak bylo již vyloženo v judikatuře soudu (srovn. na př. Boh. A 10.456/33 a 10.484/33), zmocnil zák. č. 70/30 v § 5 vládu, aby sama určila abstraktními předpisy způsob pro stanovení pensijních základen, ustanoviv současně pro rozsah norem těch směrnice dvojího druhu. Určil, že má vláda při vydání norem těch vzíti zřetel k služebnímu poměru, v němž byl zaměstnanec v době odchodu do výslužby a vedle toho, že úprava má býti provedena způsobem nepřesahujícím míru stanovenou předpisy o převodu do nových platů podle zákona platového. Bylo tedy povinností vlády, aby provedla úpravu pensí podle převodových ustanovení platového zákona a přihlížela při tom k služebnímu a právnímu postavení, jaké zaujímal ten který zaměstnanec v den skončení činné služby. Převodová ustanovení plat. zák. (srov. část sedmou cit. zák.) určují, že převod má býti proveden podle schematicky vypočtené doby a nepřihlížejí ke služební době, kterou zaměstnanec skutečně ztrávil ve služebním poměru, v němž se převádí, nebo v některém jiném služebním poměru. Musila proto i vláda převzíti tento princip při úpravě pensí nařízením č. 96/30 a podle něho vydati předpisy o určování nových pensijních základen. Předeslaná směrnice § 5 zák. č. 70/30 o převodových ustanoveních plat. zák., vázala však vládu i v jiném směru. Plat. zákonem nebyly měněny jiné předpisy pensijní než ony, které jsou směrodatny pro určení pensijní základny, lépe řečeno to, co pensijní základnu tvoří, výchovného, přídavku na děti, po případě doplňovacího přídavku ženatých. Nemohla proto na nich měniti nic ani vláda v cit. vl. nař. Zůstaly proto zejména nedotčeny dosavadní předpisy o době započítatelné pro nárok na výměru výslužného a předpisy o určení procentní sazby, takže jakékoli dodatečné započítávání nějakých období a změna procentní sazby musily zůstati mimo úvahu. Tuto zásadu vyslovuje § 52 vl. nař., určuje-li, že doba a procentní sazba, které byly vzaty za základ pro výměru dosavadních odpočivných požitků toho kterého zaměstnance, zůstávají nedotčeny. Správnost potvrzuje i úvaha, že by při výkladu, jaký dává předpisu § 52 cit. nař. stížnost, byl předpis ten v rozporu se stěžejní zásadou převodovou, t. j., že určování výše služného děje se podle schematicky určené služební doby, ne podle doby skutečné.

Z toho vysvítá, že stížnost špatně vykládá § 52 vl. nař, vidí-li v něm předpis o ochraně nabytých práv a má-li za to, že předpis ten prohlásil onu služební dobu, jež byla základem pro výměru výslužného podle předpisů dřívějších, za směrodatnou i při úpravě odpočivných požitků podle zák. č. 70/30.

Mylně dovolává se stížnost k podpoře svého stanoviska i § 50 cit. vl. nař. Stížnost poukazuje v tom směru na to, že v uvedeném předpisu je určována doba pro stanovení pensijní základny s výslovnou výhradou, »nepodává-li se z toho kterého ustanovení tohoto nařízení jinak«. Takovým odchylným výjimečným ustanovením je podle názoru st-lova právě § 52 cit. vl. nař.

Jak patrno ze znění § 50, podala v něm vláda definici doby započítatelné, pokud je rozhodnou pro určení pensijních základen a určila, že definice ta platí všude tam, kde z nařízení se nic jiného nepodává. Ježto je tedy obsahem cit. paragrafu 50 určení doby započítatelné, pokud je směrodatnou pro určení pensijní základny, může rozuměti uvedený předpis výjimkami jen ta svá ustanovení, která normují odchylku od definice podané v § 50 a definují započítatelnou dobu jinak (na př. § 21 odst. 2, § 31 odst. 2 cit. nař.). Jak bylo již uvedeno, má § 52 cit. vl. nař. zcela jiný obsah a účel než podávati definici pojmu započítatelné doby a nelze jej proto počítati mezi výjimky, jež má na zřeteli § 50. Mýlí se proto stížnost, chce-li z ustanovení tohoto vytěžiti něco pro své stanovisko. Zůstalo tedy nař. rozhodnutí stížností neotřešeno po své meritorní stránce.

Leč ani formálních vad, jež stížnost uvádí na přetřes, nss neshledal.

— — — —

Č. 10.732.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: I v řízení o vyměření dávky platí zásada slušnosti a dobré víry, která nedopouští, aby úřad využíval zřejmých nedopatření strany na její újmu.

(Nález ze dne 25. září 1933 č. 14.987/31.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 2995/23, 4215/24, 4600/25.

Věc: Anna K. v Ch. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Trhovou smlouvou ze 14. prosince 1926 prodala st-lka nemovitosti ve St. Antonínu H., který převzal také k placení dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti. Platebním rozkazem z 30. října 1930 vyměřena st-lce dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti na podkladě nabývací hodnoty 15.000 Kč úředně zjištěné, ježto námitky proti této hodnotě nebyly podány zcizitelkou. Konečné odvolání žal. úřad v pořadí instancí zamítl z těchto důvodů:

»Strana doznává správnost skutkové podstaty, na které nař. rozhodnutí okr. úřadu jest založeno, a namítá pouze, že nesprávné vyřízení